VISCHBAKKEN

HUMORESKE

Nooit had hij nog visch gekocht en eenigszins schuw bewoog hij zich tusschen de met visch beladen handwagens op de markt, kijkend welke vischvrouw het meest te vertrouwen zou zijn.

„Een hoop visch dat er was, vanmorgen! Reusachtig, Van Diggelen," hadden z'n collega's gezegd en in alle stilte had hij zich voorgenomen dien Zaterdagmiddag nu toch ook eens visch te koopen. Wat zou Mien opkijken, als hij met visch thuiskwam.

„Mooie botjes, meheer?" klampt hem een reusachtige vischvrouw aan.

Met kennersblik monstert hij de aangeboden botjes, keerde ze om en om, alsof het hem er om te doen was goed te toonen dat hij er niet het minste verstand van heeft en zegt toen kort en krachtig:

„Botjes moeten leven, vrouw, en deze zijn dood!"

„Mensch, ze leve! Ze benne alleen maar bewusteloos."

Argwanend ziet hij haar aan, doch het schijnt zoo te zijn. Enfin, 't is ook eigenlijk geen wonder. Als de visschen zoolang uit het water zijn, worden ze natuurlijk op het laatst bewusteloos, net zoo goed als een mensch, die zoolang onder water is. Dat is ook z'n element niet.

„Wat kosten ze?" polst hij voorzichtig.

„Nou, neem mee, vijfentwintig voor honderd cente."

Even kuchend en denkend aan het feit, dat echte vischkoopers de helft afdingen, antwoordt hij:

„Twee kwartjes."

„En wee-je soms me wage d'er dan ook bij hebbe?" schreeuwt ze.

Van Diggelen loopt door en hoort zich naroepen: „Drie kwartjes, meheer?"

't Flitst door z'n brein dat het toch niet duur is. Vijf en twintig botjes voor vijf en zeventig cent. Hij keert terug en haalt z'n keurig gevouwen stuk dik pakpapier uit zijn binnenzak.

„'t Is omdat jij het ben hoor!" zegt de vischvrouw beteekenisvol.

Omdat ik het ben? denkt mijnheer Van Diggelen verwonderd. Waar zou dat mensch me van kennen?

„Geef je pepieretje maar hier, zal ik ze nog netjes voor je inpakke ook."

Eenigszins uit de hoogte reikt hij haar z'n vel pakpapier toe. Ja, je kan nooit weten. Die vrouwen zijn zoo gauw familiaar met iemand en dan .... dat mensch scheen hem nog te kennen. Misschien ergens op straat gezien of zoo ....

„Alsjeblieft, keurig netjes, niet? Da's zeventig .... vijf en zeventig, dank-ie wel. Goeie middag!"

Blij, dat hij verlost was van de vriendelijkheden en haastig zijn vischjes aannemend, spoedt hij zich met groote haast en wel wat zenuwachtig naar Mien.

„Mientje, 'k heb visch gekocht," is 't eerste wat hij opgetogen uitroept op een toon als had hij daarmee het gansche menschdom aan zich verplicht.

„Je ben gek," was het vriendelijk bescheid.

Van Diggelen neemt echter niet de minste notitie van deze meening en zegt: „Geloof je 't niet? Kom maar eens mee naar de keuken. Zal je 't zien."

Mien begint het nu toch te gelooven en met een trek op haar tanig gelaat, die niet veel goeds voorspelt, volgt ze haar heer en meester naar het keukentje. Ze kleurde, voor zoover dat nog mogelijk was, van woede, toen ze de schaal met bot in 't oog kreeg.

„Kijk nou 'ns rond uilskuiken. Snap jij niet dat Zaterdags alles schoon is en dat ik geen zin heb om den heelen middag visch te gaan bakken? Heb jij bakolie? Maak jij vanavond alles weer schoon? Blaas jij den stank weg? O, o, wat een man!"

„Maar vrouw," stottert Van Diggelen, „la-we ze dan de volgende week es bakken?"

Mien begint te lachen van woede en bouwt hem na: „la-we ze dan de volgende week es bakken?"

„Mensch, d'er bestaat nou niks waar jij een greintje verstand van hebt," en ter verduidelijking van dat bewuste greintje schoof ze met haar rechterhand over de linker. „Kan jij die visch goed houden tot de volgende week, knappert?"

O, dacht Van Diggelen, dat gaat dus niet.

„Kan je ze niet inmaken?" meende hij ernstig. „Zoo iets als paling in gelei? Paling is toch ook visch?" en hij keek zijn vrouw van terzijde aan of dit denkbeeld wellicht weerklank vond.

„Hou je snoet," zei Mien.

Ze nam verder geen notitie meer van de vischjes.

„'k Ga boodschappen doen, hoor!" kondigde Mien na een kwartiertje aan. „Za-je goed op de vischjes passen?" vroeg ze sarcastisch. „Smijt ze maar gerust in de vuilnisbak, ik sla d'er geen hand an."

Van Diggelen antwoordde niet, keek alleen naar het nijdig gedoe van Mien. Met een vinnigen ruk trok ze de keelbanden van het kleine kapothoedje vast, stapte woedend de deur uit en smakte die achter zich dicht.

„Goddank," zegt Van Diggelen. „Nou zal ik 's kijken wat er an die vischjes te doen is."

Met een bijna teederen blik monsterde hij de botjes. Hij

(Zie vervolg op pag. 6.)

HET 56ste LUSTRUM VAN HET UTRECHTSCH STUDENTEN-CORPS.
Verleden week Woensdag had de clou der Lustrumfeesten plaats, de tooneeluitvoering van „De fluitende Pelikaan", spel van Vaderts, in 5 bedrijven door Heglios en Talmi, uitgevoerd door leden van het Utr. Stud. Tooneel en leden van de tooneelclub der Utr. Vrouw. Stud. Ver. „Concordia Crescamus". — Onze foto geeft een scène uit het derde bedrijf.

ONS NIEUWE PRIJS-RAADSEL.

Voor onze nieuwe abonné's laten wij hieronder nogmaals de voorwaarden en bepalingen volgen van onzen nieuwen wedstrijd.

Gevraagd wordt ons te willen opgeven hoeveel illustraties Panorama in den afgeloopen 3en jaargang Juli 1915 — Juli 1916 gebracht heeft.

De inzendingen behoeven eerst 1 September 1916 in ons bezit te zijn, zoodat men tijd te over heeft, het aantal foto's nauwkeurig te tellen.

De telling geschiedt over de nummers die **tusschen 1 Juli 1915 en 30 Juni 1916** verschenen zijn. Iedere abonné mag met slechts **1** inzending aan den wedstrijd deelnemen.

De op de omslagen voorkomende illustraties worden slechts voor zoover zij tot het redactioneel gedeelte behooren, meegeteld. Versieringen, die eventueel aan de foto's zijn aangebracht, worden beschouwd als behoorende bij de illustratie, dus niet afzonderlijk gerekend. — De inzendingen moeten, voorzien van naam en adres, in een gesloten couvert, waarop „ILLUSTRATIE-TELLING PANORAMA", vóór 1 SEPTEMBER a.s. in het bezit zijn van de Directie, DOEZASTRAAT No. 1, LEIDEN.

Wanneer door niemand het juiste getal wordt ingezonden, ontvangt diegene den prijs, die het dichtst-nabijkomende getal heeft opgegeven. Vervolgens weder de inzender van het daarop volgende getal. Wanneer twee of meer inzendingen gelijke getallen bevatten, zal door loting worden beslist, aan wien de prijs ten deel valt. — Als prijzen stellen wij beschikbaar:

Een 1en prijs van **f 50.—;**	Een 4en prijs van **f 5.—;**
Een 2en prijs van **- 25.—;**	Een 5en prijs van **- 3.—;**
Een 3en prijs van **- 10.—;**	Een troostprijs van **- 2.50,**

en verder een aantal prachtige Boekwerken.

Aan dezen wedstrijd kan dus **ieder** mededingen.

HET 56ste LUSTRUM VAN HET UTRECHTSCH STUDENTEN-CORPS.
De bijeenkomst in de aula der Universiteit. *(V.F.B.)*